

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία ἔκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Β΄.

ΜΑΪΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1980

ΑΡ. ΦΥΛ. 12

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ...

Ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἡ σύγχυσις τοῦ αἰῶνος μας κατέστησαν δυστυχῶς τοὺς ἐκκλησιαστικούς ποιμένες ἀφ' ὧν οὐς ἐνώπιον τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ Ἅγιον Ὁρος τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ σεμνύνεται ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας» κατήντησε τῆς κακοδοξίας λιμὴν καὶ καταφύγιον ἀφοῦ ἄχρι στιγμῆς, πλὴν τῆς φαεινῆς ἐξαιρέσεως τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν, οὐδὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ ὑψηλοῦ δνόματός του.

Ποῦ θαῖνομεν λοιπόν; Ποῖος θὰ πείσῃ τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπισκόπους καὶ ἡγουμένους τοῦ Μοναχικοῦ Τάγματος ὅτι ἡ σιωπὴ τῶν ἐν προκειμένῳ ἀποτελεῖ οὐ μόνον «μέρος συγκαταθέσεως» ἀλλὰ καὶ προδοσίαν σαφῆ τῶν τιμῶν τῆς Πίστεως; Μὲ τὸ νὰ ἀπαιτοῦν συνεχῶς ὑπακοὴν ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους τῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπακούουν οἱ ἴδιοι στοὺς Ἱ. Κανόνες καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ν' ἀναθάλλουν δὲ συνεχῶς τὴν ὥραν τῆς ὁμολογίας, δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται ὅτι γίνονται συνεργοὶ καὶ συνοδοιπόροι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Πάντες οἱ ἅγιοι, ἀκόμη καὶ οἱ πλεόν ἀσκητικοὶ καὶ τῆς νήψεως ἐργάται, διὰ περιπτώσεις ὡς τὴν σημερινὴν ἐζήτησαν ἀπ' ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνυποχώρητον ἐμμονὴν εἰς τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν τῶν πατέρων μας. Ἀποτελεῖ θασικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ὅτι πάντες «οἱ παρὰ τὴν ἐντολὴν ἐπιτάσσοντες ἢ παραφθείροντες, ἢ μολύνοντες τῇ ἐπιμιξίᾳ τοῦ κεκαλυμένου», πρέπει νὰ θεωρῶνται βδελυκοὶ καὶ φευκτοί. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος χαρακτηριστικῶς ἀξιοῖ ὅπως ἀπαμακρύνονται οἱ πιστοὶ ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ψευδοποιμένων, ἔστω καὶ ἂν παρουσιάζωνται οὔτοι ὡς τοῦ Πέτρου γησιώτεροι, ἢ τοῦ Παύλου λαμπρότεροι, ἢ ὡς ἄγγελοι ἐξ οὐρανοῦ! (Ὁρ. ἐπιτ. ριδ', τυ', λόγ. θ' περὶ θαπτίσματος, ἐρωτ. ια').

Αὐτὸς ὅμως ποῦ σαφέστερον ὅλων τῶν ἁγίων ἐστηλίτευσε τοὺς ψευδοποιμένους καὶ προέτρεψε τοὺς πιστοὺς νὰ τοὺς ἀποστρέφονται ὅλη καρδίᾳ, τυγχάνει ὁ μέγας ὁμολογητὴς Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης (13ος αἰών). Εἰς εἰδικὴν μελέτην του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὅτι αἵρέσεων καὶ τῶν κακῶν πάντων αἴτιοι οἱ ποιμένες» ἀποδεικνύεται θαυδὺς γνώστης τῶν Γραφῶν καὶ τῆς Ἱ. Παραδόσεως, μὴ χαρι-

ζόμενος εἰς ἀξιώματα καὶ τίτλους, φαινομενικὰς ἀγιότητος καὶ μεγάλα δνόματα, ἐφ' ὅσον δὲν ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Λόγῳ τῆς μεγίστης σπουδαιότητος τῆς ἀνωτέρω συγγραφῆς, δημοσιεύομεν ταύτην διὰ πρῶτην φοράν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 377 Κώδικος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, φύλ. 1126 - 1186, εὐχόμενοι ἐκ καρδίας ὅπως γίνῃ αἰτία μετανοίας καὶ ἀνανήψεως ὅλων ἐκείνων ποῦ δὲν εἶπαν τὸ Ὅχι ἄχρι στιγμῆς στὴν παναίρεσιν τοῦ αἰῶνος μας, τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν.

Ὅτι αἵρέσεων καὶ τῶν κακῶν πάντων αἴτιοι οἱ ποιμένες.

Ἐντεῦθεν δὲ κατάρχομαι λοιπόν καὶ τῆς ἐνάτης Θεοῦ τῇ χάριτι θαρρῶν καὶ τῇ δυνάμει τούτου καὶ πεποισθὼς ὡς ἐντελὼς τὸν λόγον ἐκπληρώσω τὰς ὑποθέσεις γεγραφῶς τὰς ὅπισθεν ρηθείσας. Δέκα δ' εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, εἰ μένησαι τοῦ λόγου, καὶ νῦν ἡμῖν ὑπόκειται τὰ περὶ τῆς ἐνάτης, ἐν ἣ σοι διηγῆσομαι πρᾶγμα φρικτὸν καὶ ξένον καὶ ταῖς εὐγνώμοσι ψυχαῖς καὶ φιλανθρωποτέραις λύτης πολλῆς παραίτιον καὶ πρόξενον δακρῶν. Πῶς οἱ δοκοῦντες ἔμπειροι καὶ πάνσοφοι ποιμένες, οἱ καὶ λαχόντες πρόεδροι τελεῖν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ τῶν πιστῶν προΐστασθαι καὶ τούτους ἐκδιδάσκειν καὶ πρὸς ἐνθέους ὁδηγεῖν καὶ σωτηρίους πράξεις, ἐστράφησαν, ἐτράπησαν εἰς ἅπαν τὸνναντίον πᾶσαν παρεῖδον τὴν Γραφήν, νομοθεσίαν πᾶσαν καὶ προσταγμάτων θεϊκῶν ὥφθησαν παραβάται, οὗς εἰς μετάνοιαν Χριστὸς συντόμως ἐπιστρέψαι συγγνοίῃ τε τοῦ σφάλματος ὡς μόνος ἐλεήμων καὶ θέλων σύμπαντας ὁμοῦ σωθῆναι τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ σὺ δ' εὐχὰς ὑπὲρ αὐτῶν ποιούμενος μὴ παύσῃ, ὡς δώῃ τούτοις ὁ Θεὸς ἐπιστροφὴν τελείαν καὶ τῶν πολλῶν κατὰ γνώσιν πταισμάτων καὶ σφαλμάτων καὶ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῶν τὴν διὰ μετανοίας.

Οἱ γὰρ τοιαύτας δράσαντες ὡς ἔφην ἀτοπίας, καταλιπόντες τὰς Γραφὰς καὶ ταύτας παριδόντες,

συνέδριον ποιήσαντες πάσης παρανομίας, καὶ σύνοδον καλέσαντες τὴν ἀνομον φατρίαν, πάντας καθέλουν εὐσεβεῖς, τοὺς ὀρθοδόξους πάντας, καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ μετ' αὐτῶν ἅπαντας τοὺς ἁγίους, τοὺς ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς νῦν ἡμέρας· καὶ μετὰ τὴν καθάρσειν ὥσπερ οὐκ ἄρκεσθέντες, ἀφορισμὸν ἐξήνεγκαν κατὰ τῶν ἐναντίων. Πατέρας κατεδίκασαν, προφῆτας, ἀποστόλους, ὧν διδασκὰς ἀνέτρεψαν, παρέβησαν τοὺς ὅρους καὶ πᾶσαν ἐξηφάνισαν αὐτῶν νομοθεσίαν. Μᾶλλον δ' αὐτοὺς ἀπέκοψαν ἐκ πάντων τῶν ἁγίων, καὶ διεχώρισαν Χριστοῦ καὶ τῶν οἰκείων τούτου, καὶ προσερρύσαν, θαθαί, τοῖς τούτων μαχομένοις, καὶ νῦν εἰσὶ σὺν τοῖς ἐχθροῖς, ἡμῶν ἀπορραγέντες· ἀλλὰ συνάφειεν αὐτοὺς ὁ παντουργὸς δεσπότης, ὁ τὰ μακρὰ συναγαγὼν, τὰ πόρρω διεσπῶντα εἰς μίαν ποιμνὴν ἡθροικῶς, εἰς μίαν ἐκκλησίαν· καὶ μέλη πάλιν δείξειεν αὐτοῦ κεκαθαρμένα, καὶ πάσης σήψεως ἐκτὸς καὶ πάσης δυσωδίας. Δείξει δὲ πάντων τὴν ὀφρὺν καταβαλὼν τὴν τούτων, καὶ τὴν ματαίαν οἴησιν εἰς τέλος ἀφανίσας.

Οὐαὶ τοῖς λαλοῦσι τὸ ψεῦδος

Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἔλεγε καὶ πρὶν Ἱερεμίας, ὃς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ πυιούμενος τὸν λόγον· πολλοὶ ποιμένες τὸν ἐμὸν ἐφθειραν ἀμειβόμενοι, μερίδα κατεμύλωναν τὴν ἐπιθυμητὴν μου, ἐσκόρπισαν, ἐσπάραξαν τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς καὶ πόρρω ταῦτα τῆς νομῆς τῆς ζωηρᾶς ἐξῶσαν. Πρὸς τοὺς πάλιν ὁ Θεὸς οὐαί, φησί, ποιμένες, οἱ τὴν ἐμὴν σκορπίζοντες ἐκλελεγμένην ποιμνὴν, καὶ φθείροντες τὰ πρόβατα τὰ τούτοις πιστευθέντα. Καὶ πάλιν ἠφρονεύσαντο πρὸς με πολλοὶ ποιμένες· ἠδίκουν πρὸς με καὶ χωρὶς φόβου παντὸς ἡσέβουν καὶ ποῦ τυγχάνει Κύριος οὐκ ἔλεγον οὐδόλουν· οἱ νόμων ἀντεχόμενοι, τῶν νόμων κατεφρόνουν· ὅλως οὐκ ἤδεισαν ἐμὲ, κἂν ἔλεγον γινώσκειν. Καὶ Ζαχαρίας σὺν αὐτῷ Θεοῦ φησι ρομφαία ἐγέρθητι καὶ πάταξον ποιμένας κακοτρόπους. Καὶ πάλιν λέγει Κύριος δι' Ὡσηὲ τοῦ Θεοῦ· ἐν τοῖς ποιμέσι τοῖς ἐμοῖς ἐκδίκησιν ἐπάγω καὶ τοὺς ἀμνούς ἐπισκοπῆς ὑψῶθεν ἀξιώσω. Λέγει Θεός, ἀνέκραζεν ἄλλος σεπτὸς προφῆτης, νόμους ἐμούς ἠθέτησαν ἄρχοντες καὶ ποιμένες, ἕως τῆς κρίσεως καταργεῖ τὰ τῆς φιλανθρωπίας. Ἄλλ' ἤξει πάντως καὶ καιρὸς ἔσται καὶ χρόνος ὅτε πρᾶξις καὶ λόγος καὶ βουλὴ καὶ κίνημα καὶ νεύσις δικαίως ἐτασθήσεται σταθμοῖς ἡκριβωμένοις, καὶ πάντες ἀπολαύσωσι τῶν ἔργων κατ' ἀξίαν. Καὶ πάλιν εἶπεν ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς τοιοῦτους λέγων· Ὑμῖν οὐαὶ τοῖς αἰρουνισιν τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας καὶ τοῖς ποθοῦσιν εἰσελθεῖν κωλύμην ἐμποιοῦσι. Πρὸς δὲ τὸ ποιμνιον φησὶν, ὡς οἶδας, ὁ δεσπότης· χρεῶν προσέχειν ἑαυτοῖς ἐκ ψευδοδιδασκάλων, ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν σπουδάζετε τηρεῖσθαι,

οἵτινες ἐν ἐνδύμασιν ἐρχόμενοι προβάτων ἔσωθεν ἄρπαγες εἰσὶ, προβατοφάγοι λύκοι, οὓς ἐκ καρπῶν γνωρίσετε τῶν τούτοις ὑπαρχόντων. Ὁ δ' ἐπιστήθιος φησι, προσέχετε τεκνία μὴ πλανηθῆτε, βλέπετε, τοῖς ψευδοδιδασκάλοις. Καὶ Παῦλος βλέπετέ φησι, τεκνία μου τοὺς κύνας, ὁράτε τοὺς κατατομείς καὶ τοὺς κακοὺς ἐργάτας, σκοπεῖτε καὶ προσέχετε τὸ πῶς περιπατεῖτε. Ὁ δὲ Χρυσόστομος φησὶ μὴδ' ὁπωσοῦν θαυμάσης ἂν οἱ ποιμένες τρέπωνται πρὸς λύκους αἰμοβόρους· πρὸς γὰρ ποιμένας ὁ σεπτὸς προανεφώνησε Παῦλος, ὡς ἀναστήσονται τινὲς ἐκ τῆς ὑμῶν χορείας λαλοῦντες καὶ διδάσκοντες στρεβλὰς διδασκαλίας.

Ἡ ὑπακοὴ τῆς ἀπωλείας

Λοιπὸν μηδεὶς μηδοπωσοῦν ὑμᾶς ἐξαπατάτω ἔσωθεν περικείμενος σχῆμα σεμνὸν καὶ θεῖον, ἔσωθεν δὲ σατανικὸν καὶ πληρὲς ἀπωλείας. Μηδεὶς ὑμᾶς πλανήσῃ, μήτε τῶν ἐξωτέρων, μήτε τῶν ἑνδον πεφυκῶς καὶ τῶν ἡμῖν γνησίων. Μὴ πείθεσθε μονάζουσι, μηδὲ τοῖς πρεσβυτέροις ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι, κακίως εἰσηγούνται.

Καὶ τί φημί μονάζουσι, καὶ τί τοῖς πρεσβυτέροις;

μηδ' ἐπισκόποις εἴκετε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα

πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολῶς παραινοῦσιν·

οἵτινες περικείμενοι μόρφωσιν εὐσεβεῖας

πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰσὶν ἀτηρνημένοι.

Ἰγνάτιος δ' ὁ θαυμαστός καὶ θεοφόρος ἔφη προσέχειν καταδύναμιν δεῖ νόμοις καὶ προφήταις, καὶ πᾶσι τοῖς διδάσκουσι σωτηριῶδη λόγον. Τὰ νόθα δὲ διδάγματα καὶ τὰς αἰρέσεις πᾶσας καὶ σύμπαντα τὰ σχίσματα καὶ τοὺς αὐτὰ ποιοῦντας φεύγειν, ὡς πάντων τῶν κακῶν καταρκτικὰς αἰτίας. Πᾶς γὰρ ὁ λέγων τι τολμῶν ἐπὶ μετακινήσει τῶν τεταγμένων ἀσφαλῶς καὶ παραδεδομένων καὶ στεργομένων ἀκριβῶς Χριστοῦ ταῖς ἐκκλησίαις, κἂν ἄλλως ἀξιόπιστος, κἂν ἅγιος δοκῇ σοι, κἂν παρθελεύων καὶ ποιῶν τέρατα καὶ σημεῖα, κἂν προφητεύων, ἀναιδὲς νομίζετό σοι λύκος δορὰν προβάτων ἐνδυθεὶς ἐπὶ φθορᾷ προβάτων. Ὁ δὲ Χρυσόστομος φησιν, εἰσὶ τινες ποιμένες λοιμοὶ ταῖς ποιμνίαις, ἀληθῶς, καὶ λυμεῶνες λύκοι· καὶ ταύτας ἐκ τῶν προφητῶν εἰλήφασιν τὰς κλήσεις, ἐκ τοῦ δεσπότη καὶ Θεοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ὥσπερ οὐ μόνον λύκους τε φασὶ καὶ λυμεῶνας, ἀλλὰ καὶ κλέπτας ὀδελυκτοὺς καὶ πονηροὺς καὶ πλάγους,

ψεύστας, ληστὰς, ὑποκριτάς, βλασφήμους, ἐπιβούλους, τυφλοὺς, σκανδάλων ὁδηγοὺς καὶ παῖδας ἀνομίας, ψευδοπροφῆτας μυσαρῶς, κακίους, ἀντιχρίστους, ἐργάτας τῶν ἀδικιῶν, σπορείς τῶν ζιζανίων,

πνευματομάχους, φαυλοργούς, θλασφήμους, ραδι-
ούργους·
οἷς οὐ προσήκον πείθεσθαι, κἂν καὶ ποιμένες εἶεν,
ἀλλ' οὐδ' ἐνδέχεται καλεῖν τούτους ποιμένας ὧως,
τούς λυμεῶνας καὶ φθορεῖς τῆς χριστωνύμου ποιμνῆς
καὶ μὴ τοὺς ὁρους σῶζοντας τῆς ἀρχιερωσύνης.

Περιφρονητέοι οἱ ψευδοποιμένες

Ἐξάιρετον ἐπάγγελμα πνευματικῶν προέδρων,
ἐκ δυναστῶν ἐκδίκησις τοῖς καταπονουμένοις,
τοῖς διεστῶσι σύναψις, εἰρήνη μαχομένοις
καὶ λυπομένοις χαρμονὴ καὶ πενομένοις πλοῦτος·
πρὸ πάντων δὲ συντήρησις τῶν νόμων εὐσεβείας
καὶ πίστεως ἀσφάλεια καὶ τῶν ὁρθῶν δογμάτων.
Τοιούτοις ὑποτάσσασθαι χρεῶν ἀρχιερεῦσι
τοῖς δ' ἐναντίον πράττουσιν ἀντιτακτέον μᾶλλον·
ὁ γὰρ ἐπεξηγούμενος τοὺς λόγους ἀποστόλου,
οἶδας αὐτὸν ὅστις ἐστίν, οὐκ ἀγνοεῖς ἡλικός,
ὅσος εἰς λόγου δύναμις, εἰς ἀρετὴν ὅπως,
τὸ πείθεσθαι διασαφῶν ὑμῶν τοῖς ἡγουμένοις,
τί γοῦν κἂν εἴη πονηρός, τούτῳ, φησί, πειστέον;
ἔπειτα λύων τὸ δοκοῦν ἄπορον ἐπιφέρει·
ἐν τίνι λέγεις πονηρόν; εἰ μὲν ἐπὶ τῇ πίστει,

θδελυττου-τούτον-ἐκ-ψυχῆς-καὶ-φεύγε-καὶ-μυσάττου·

τοῖς ἐπιτάγμασιν αὐτοῦ μὴδ' ὧως καταπαίθου,
κἂν μέγας καὶ περιφανής, κἂν ἄγγελος ὑπάρχῃ·
εἰ δ' ἄλλως ὑποτάγηθι· καὶ γὰρ οὐδὲν θλασθήσῃ,
τοῦ λόγου σοι τῆς πίστεως συντηρουμένου σώου,
καὶ τῶν Κανόνων ἀσφαλῶς παραφυλασσομένων.
Καὶ πάλιν ὑποτάγητε τοῦ Παύλου γεγραφότος,
οὗτος ἐπεξηγούμενος διίστησι πανσόφως
ἀλλήλων τὴν ὑποταγὴν καὶ τὰ τῆς κοινωνίας·
ὑποταγὴν γὰρ φησιν, ἀλλ' οὐ συγκοινωνῆσαι
ὁ Παῦλος παρηγγύησε τοῖς τούτῳ πειθομένοις
ὑποταγὴν σωματικὴν, ἀλλ' οὐ πνευματικωτέραν,
οὐδὲ τὴν θλάπτουσαν ψυχὴν, ἀλλὰ τὴν ὠφελοῦσαν.
Οὕτω γοῦν δέον ἐννοεῖν καὶ τὸ ρητὸν ἐκεῖνο·
πᾶσα ψυχὴ, πάσῃ τιμῇ καὶ πάσαις ἐξουσίαις
καθυπεικέτω καὶ καλῶς ὑποτασσέσθω πάσαις.

Ὅτι δὲ δεῖ καὶ πρὸς τινὰς ἐν τισιν ἀντιτίπτειν,
καὶ μὴ προσέχειν ἅπασιν, μὴδὲ καταδουλοῦσθαι,
Παῦλος ὁ μέγας παραινῶν τοῖς Κορινθίοις ἔφη·
ἀνθρώπων δοῦλοι μὴ δαμῶς ὑμεῖς ἀναφανείτε,
μόνῳ Θεῷ διηγεκῶς ὀφείλοντες δουλεύειν.

Ὁ πρῶτος δὲ τῶν μαθητῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος Πέτρος
Θεῷ προσήκει πειθαρχεῖν ἢ τοῖς ἀνθρώποις, λέγει·
εὕρης· καὶ τὸν σοφώτατον Βασίλειον τὸν μέγαν
περὶ ποιμνῶν γράφοντα τῶν πλάνων καὶ ματαίων·
ἂν ὁ ποιμὴν πλανώμενος ἐρεῖ σοι συμπλανᾶσθαι,
σὺ κἂν καὶ πρόβατον τελῆς, ἀλλ' οὖν ὡς ἔχον λόγον
ἔκστηθι τούτου· καὶ σαυτὸν, ὡς εἶδας, σῶζε· σῶζε,

οὗτος δὲ τίσει τῷ Θεῷ κατὰ καιρὸν τὴν δίκην,
ἥς ὡς κακὸς ἀπώλεσεν ἐγχειρισθείας ποιμνῆς.

Ὅταν τὸ φῶς γίνεται σκότος

Πρὸς ἄλλους πάλιν διωγμοὺς ἐκ τῶν αἰρετιζόντων
καὶ μᾶλλον τῶν Ἀρειανῶν δεινούς ὑπομενόντων
κατανοήσατέ φησιν, ὡς κατὰ τοῦ Κυρίου
ἐπιβουλὴν οἱ γραμματεῖς ὁμοῦ τοῖς πρεσβυτέροις
δολίως συνεσκεύασαν, τῶν τοῦ λαοῦ δ' ὀλίγοι
αὐτοῖς κεκοινωνήκασι τῆς ἀθεμιτουργίας.
Ἄ δ' ὁ Στουδίτης γέγραφε κατὰ ψευδοποιμένων,
τίς ἂν ἰσχύσειε γραφῇ καὶ λόγῳ παραδοῦναι;
τάς ἀνωθεν καταριθμῶν μέχρι τῶν τούτου χρόνων,
παρεκτροπὰς, καταδρομάς, αἱρέσεις, ἐξορίας,
θλίψεις, κακώσεις, διωγμοὺς τῶν εὐσεβεῖν σπευδόντων.
Ἄρχοντες ταῦτα πράττουσι, ποιμένες ἐκτελοῦσιν
οἱ δ' ὑπὸ τούτους οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς κεκρατημένοι.
Καὶ γίνεται τὰ χεῖρονα τῶν θελιόντων κρείττω,
καὶ δέικνυται τὰ κρείττονα τῶν ἐλαττόνων ἥττω!
Βασθαὶ πηλίκων ὀδυρμῶν, βασθαὶ δακρύων ὧων,
φεύ ὦν θρήνων ἄξια τὰ κατὰ τοὺς ποιμένας·
τοὺς τύπον γὰρ ὀφείλοντας καὶ στάθμην καὶ κανόνα
δογμάτων εἶναι τῶν σεπτῶν, εἰρήνης, εὐταξίας,
καὶ τῆς ἀμώμου πίστεως καὶ πατροπαράδοτου,
τούτους ὀρῶμεν ἀρχηγούς τῶν ἐναντίων πάντων!
Ὅθεν καταγινώσκομεν τῶν τούτοις πεπραγμένων
καὶ καταναγκαζόμεθα πολλάκις παρὰ τούτων
τοῖς τούτων ἐπιτάγμασι γενναίως ἀντιτίπτειν,
ὡς εἰς ἀπώλειαν ψυχῆς κατὰγειν δυναμένοις·
οὐς δὲ φιλεῖν ὀφείλομεν καὶ στέργειν καὶ δοξάζειν
μισοῦν ἐκδιαιχόμεθα καὶ φεύγειν καὶ κακίζειν.
Καὶ τοὺς ποιμένας θλέπομεν ὡς θήρας ἐπιθούλους,
καὶ τοὺς γνησίους ἔχομεν παράπαν ἁλλοτρίους.
Οὐκ ἐξ ἡμῶν ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τούτων συμβάντων πάντων,
καὶ πρὸς αὐτοὺς τῆς κατ' αὐτῶν αἰτίας ἀνιούσης.
Οὗτοι καὶ γὰρ ὡς πράττοντες, ἃ πράττειν οὐ καθῆκεν,
ἡμᾶς ἐπαίρουσι ποιεῖν καὶ λέγειν τὰ τοιαῦτα.
Θεοῦ καταφρονούντες δέ, καταφρονοῦνται πᾶσι·
καὶ παίζονται πρὸς τὸ παρὸν πρὸ τῆς μελλούσης δίκης,
ἐν ᾗ δικαίως τίσουσιν εὐθύναν αἰωνίαν,
ὡς τοῦ Χριστοῦ σκορπίσαντες τὴν ποιμνὴν συνηγμένην,
καὶ πύλας διανοίξαντες αἰρέσεων ἀπάσαις,
καὶ δόντες ταύταις πάροdon κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία

Ἄλλ', ὦ Χριστέ, τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας
τῆς σῆς; τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν ἅπασαν ἀνθρωπίνην
πῶς τούτους ταῦτα πράσσοντας περιορᾷς εἰς τόσον,
μὴδ' ὧως τιμωρούμενος τοῦ παραβόλου θράσους,
μὴδ' ὧως ἀμειβόμενος τῆς τόσης ἀναιδεΐας;
Ἐχρῆν ὑμᾶς, ὦ πάνσοφοι καὶ θαυμαστοὶ ποιμένες,
καθάπερ ἐδιδάχθητε τὸ ποιμνιον ποιμαίνειν
μετὰ συνέσεως πολλῆς καὶ ταπεινοφροσύνης,
οὐ θιαστώδως, οὐδ' ἰταμῶς καὶ κατηναγκασμένως,
οὐδ' ὥσπερ νῦν τυραννικῶς καταδεσπόμενοι τούτου,
καὶ κατ' αὐτοῦ σωματικαῖς κεχρησθαι δυναστείαις,
οὐ χάριν πέπονθε Θεὸς πάχος σαρκὸς φορέας,
καὶ χρηματίας ἀνθρώπος χωρὶς τῆς ἀμαρτίας.

ὡ πρέπει δόξα καὶ τιμή, προσκύνσεις καὶ κράτος
σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι μέχρι παντὸς αἰῶνος.
ὑπόθεσιν ἡγάγομεν εἰς τέλος τὴν ἐνάτην,
Θεοῦ διδόντος δύναμιν καὶ γνώσιν χορηγοῦντος
ἐξ ἀκενῶτων θησαυρῶν, ταμείων ἀσυλήτων,

τούς καθ' ἡμᾶς ἐλέγχουσιν παράφρονες ποιμένας,
ἄπασαν ἀθετήσαντας Χριστοῦ νομοθεσίαν
καὶ παραβάντας ἅπαντας Κανόνες Ἐκκλησίας.
Καὶ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἂν ἐρευνήσης εὐρῆς
διακοσίους πρὸς ὁκτὼ πεπληρωμένην στίχοις.

Σβυσμένοι φάροι...

Εἰς τὸ γνωστὸν πρόγραμμα τῆς Τηλεοράσεως:
«Σήμερα εἶναι Κυριακή» (ἐκπομπή 28.9.1980) λόγιος
ἀρχιμανδριτὴς τῶν Ἀθηνῶν ὠμίλησε περὶ τῶν Πα-
τερικῶν κειμένων. Ἀφοῦ εἶπε ὀλίγα ἐπιτυχῆ περὶ τῆς
«γελοίας» σχολαστικῆς θεολογίας, ἐν συνεχείᾳ διε-
τύπωσε τὰ κάτωθι θλάσφημα συμπεράσματα, ἐξαγό-
μενα δῆθεν ἐκ τῆς Πατερικῆς σκέψεως. Πρῶτον, ὅτι
ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εὐρίσκεται μόνον ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ δεύτερον, ὅτι ὅλοι, ἄσχημοι καὶ μεγάλοι ἄ-
γιοι «ζῶμεν ἐν ταῖς πορνείαις μας» καὶ συνεπῶς ἁ-
μαρτάνουν πολὺ ὅσοι ἐλέγχουν τέτοιου εἶδους ἐκτρο-
πὰς τῶν ἀνθρώπων!!!

Τὰ σχόλια ἐπαφίενται στὸν ἀγαπητὸν ἀναγνώ-
στην.

Κατάλυσις ἀλφαβήτου.

Τὰ πράγματα τῆς παιδείας τῆς Ἑλλάδος κα-
ταρρέουσι τοσοῦτον, ὥστε λέγεται πλέον σαφῶς, ὅ-
τι θὰ καταλῆξωσιν εἰς «τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ λατινι-
κοῦ ἀλφαβήτου», ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ (Ν. Τωμαδά-
κη, «Κινδυνεύομεν μὲ νέαν ἄλωσιν ἐκ τῶν ἑνδον», «Ε-
λεύθερος Κόσμος», 1.6.1980).

Πρὸς τοῦτο αἱ σκοτεινὰὶ δυνάμεις κινοῦνται τε-
χνηέντως, εὐρίσκουσι προθύμους ὁπαδούς, εἴτε λό-
γῳ ἀφελείας, εἴτε ἔνεκα ἐθελοκάκου ἀποστασίας.
Ἐντυπα κατήργησαν ἤδη τοὺς ἑλληνικοὺς τόνους καὶ
ἐκδίδονται καὶ ἄτονα καὶ ἀντιπνευματικά, κατὰ τὸ
πρότυπον ἀλλοτρίου πνεύματος διαφημίσεων. Οἱ παῖ-
δες Ἑλλήνων διδάσκονται, ὅτι τὰ γράμματα τῆς Ἑλ-
ληνικῆς γλώσσης δῆθεν δὲν ἐπαρκοῦσι δι' ὅλους τοὺς
ἑλληνικοὺς φθόγγους! Οἱ τὸ ψεῦδος τοῦτο λέγον-
τες κατατάσσουσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὰ συμπλέγμα-
τα μπ, ντ, τσ κ.ἄ. («Νεοελληνικὴ Γραμματική», Ο.Ε.
Δ.Β., Ἀθήναι 1976, σ. 11), μὲ πρόδηλον σκοπὸν ἄρ-
γότερον νὰ χρησιμοποιηθῶσι τὰ γράμματα τοῦ Λα-
τινικοῦ ἀλφαβήτου Β, D, C κ.ἄ.!

Προφανῶς μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῶν λατινικῶν
γραμμάτων, οἱ Ἕλληνες θὰ καταντήσωσιν ἀναλφά-
βητοι ἑλληνικῶς καὶ δὲν θὰ δύνανται νὰ ἀναγνώσω-
σι, μὴδὲ τὰ σημερινὰ γραπτὰ τῆς λεγομένης δημοτι-
κῆς. Δηλαδή, ἡ «δημοτικὴ» χρησιμοποιεῖται προσωρι-
νῶς, πρὸς ἀποκοπὴν τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Ἑλληνι-

κῆς γλώσσης καὶ μετάβασιν τούτων εἰς τὴν λατινο-
γράμματον κατ' ἀρχάς καὶ ἀκολούθως εἰς γλώσσας
ἔθνων ἀλλοτρίων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐξωθεῖται νὰ συγ-
χωνευθῇ ἡ Ἑλλάς, χάριν τῆς «ἠνωμένης Εὐρώπης»
τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο συμβάλλουσι καὶ ἐκκλη-
σιαστικοὶ παράγοντες ἀποστασίας, παπικῆς ἢ καὶ
μαρξιστικῆς τοποθετήσεως. Δυστυχῶς ὁμως καὶ κα-
λοδιάθετοι μὲν, ἀλλ' ὁμως ἀπληροφόρητοι ἢ ἀφελεῖς,
τῶν ὁποίων ἡ κακὴ προσφορά ἐνέχει μείζονα κίνδυ-
νον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. ΚΑΛΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ, 1 Ἰου-
λίου 1980, σ. 4.

Κλασικὸς τύπος συγχρόνου ψευδοποιμένου

Δηλώσεις ὡς ἡ κατωτέρω, τοῦ δῆθεν ὀρ-
θοδόξου ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, δη-
μοσιευθεῖσαι μάλιστα προλογικῶς εἰς τὸν τόμον τὸν
περιέχοντα τὰ Πρακτικά τοῦ διαλόγου μεταξὺ Ὁρ-
θοδόξων καὶ Ἰουδαίων ἐν Ν. Ὑόρκῃ κατὰ τὸ 1972,
οὐ μόνον δὲν πείθουν τὴν Ἰουδαϊκὴν Συναγωγὴν πε-
ρὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας, ἣν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ἀποτε-
λοῦν καὶ τὴν πλέον θλάσφημον «προβολὴν» τῆς Ὁρ-
θοδοξίας ἐνώπιον τῶν ἀείποτε ἐχθρῶν της. Παραθέ-
τομεν κατωτέρω ἐν μεταφράσει χαρακτηριστικὸν
τμήμα τοῦ ἀνωτέρου προλόγου. «Προσέτι, ἕκαστος
ἐξ ἡμῶν (ἦτοι τῶν Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν
Ἑβραίων, σ. ἡμ.) ἔχομεν ἐπ' αἰῶνας συνηθίσαι ἢ τοῦ
νὰ μονοπωλῶμεν Θεὸν καὶ ἀλήθειαν ὡς ἰδιοκτησίαν
μας καὶ μοναδικὴν κατοχὴν ἢ νὰ βλέπωμεν ὁ εἰς τὸν
ἄλλον, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς κοινὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις
μας, μὲ καχυποψίαν καὶ κατὰ καιροὺς μὲ μάτι ἐχθρι-
κόν... Μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ
εἰδικῶς μετὰ τὰς μαζικὰς θηριώδεις σφαγὰς τῶν
Γερμανοεβραίων ὑπὸ τοῦ Χιτλερικοῦ καθεστώτος, ἡ-
μεῖς οἱ Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως ἀντελήφθημεν, ὅτι εἴ-
μεθα ἐπιβεβαρυμένοι μὲ μίαν ἀντίστοιχον εὐθύνην,
διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπεδίδομεν τὴν σταύ-
ρωσιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς Ἑβραίους!!! JOURNAL
OF ECUMENICAL STUDIES, ORTHODOX CHRI-
STIAN - JEWISH DIALOGUE, 1976, No 4, σ. 2 καὶ
ἐν: THE GREEK ORTH. THEOL. REVIEW, VOL XXII,
(1977) No 1, σ. 2. Ὅρα ἐπίσης ΧΡΟΝΙΚΑ, Ἐπίση-
μον ὄργανον τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβου-
λίου τῆς Ἑλλάδος, Ὁκτ. 1979, σ. 3.

Ἔκδοσις, Δ)νις, Ἀλληλογραφία: Καλλίνικος Μοναχός, — Καμῶλα — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 114 — Τηλ. 32 16 295